

EEN SIERAAD VAN DE OMSTREKEN VAN 'S-GRAVENHAGE. - DE ZEER MOOIE MOLEN AAN DE TREKVLJET.

JUF. DOOR JOHANNA STEKETEE.

KOM Wieske, zeide Juf, terwijl 't kind aanhalig-lief tegen haar aandrang, nu moet je 't mooie versjenog eens opzeggen.

„Wieske vindt dat versje niet mooi, net als Nora,” zei de kleine, haar met de groote bruine oogen ondeugend aanziende.

„Kom Wieske, met 't trouwen moet je 't kennen, dat weet je wel,” moedigde Juf weer aan, flauwtjes. Dan dreven haar gedachten weer af naar de groote verandering, die te gebeuren stond en bleef ze bedrukt zitten in de kleine speelkamer, 't smalle figuurtje schuin op de stoel, de gerimpelde handjes op de knieën en 't schrale, bleke gezichtje met de lichte, rood-gerande oogen geheel in zorg: Och, waar zou ze nu belanden? Ze werd al zoo oud. Vijf-en-vijftig. En hier had ze 't zoo goed. Hier had ze gehoopt, altijd te kunnen blijven, tot de kinderen volwassen waren minstens. Dan zou ze zeventig zijn geweest. Die laatste jaren had ze allicht kunnen leven van 't overgespaarde geld. Dat ging nu nog niet....

De kinderen dolden nu over elkaar op den grond, 'n wild gestoei.

Nora, 'n lang meisje voor haar negen jaar met krullend-blond haar en verlangende-blauwe oogen, 'n uitdrukking van teere gevoeligheid in 't blanke gezichtje, schaterde 't uit met haar hoog stemmetje.

„Kom kinderen,” verbood Juf, dadelijk weer weg in d' eigen gedachten, die haar zoo vervulden.

Maar de kinderen voelden wel, dat Juf 't zoo ernstig niet meende en maakten gebruik van 't ongewone, te kunnen doen, wat ze verkozen. Ze stoeiden en gilden uitgelaten. Maar nu werd 't Juf toch te bar. De visite zou 't wel kunnen hooren, meende ze. Wat moest dat voor indruk maken! Neen dat ging niet. Vastberaden stond ze op, trok de kinderen van den grond op.

„'t Is nog zonde van jullie Zondagsche japonnen,” jammerde ze, de kreukels er zorgzaam uitwrijvend met de hand.

„Wat zullen we nu doen?” zuchtte Nora verveeld.

„'t Is wel jammer, dat het zulk slecht weer is,” zei Juf, verdrietig kijkend door 't venster in de stille straat, waar de regen zonder ophouden neerkletterde onder 't loeien van den wind.

„Is dat nu lente?” lachte Wieske.

„Zeg dat wel mijn hartje,” antwoordde Juf, 't kind teeder tegen haar andrukkend.

„We konden toch wel een eindje gaan wandelen,” meende Noor.

Maar Juf gaf er geen antwoord op.

't Verdrietig trekje in der oogen, bepeinsde ze, wat ze wel konden doen 't laatste uurtje voor het eten. De Zondag, met dien regen, was ontzettend lang vandaag. Van alles hadden ze al gedaan.

„'n Spelletje Juf,” opperde Noortje.

't Leek haar ook maar 't beste, hoewel zij er voor zich zelf niets geen zin in had. De kinderen waren dan rustig en met aandacht op iets gespannen.

„Goed,” zei ze daarom.

„Wat.... domineeren, ganzenbord, wat zullen we doen?”

Nora hield de deur van de kast wijd open en keek Juf en haar zusje vragend aan.

„Ganzenbord,” koos Wieske.

„Neen, dat is zoo kinderachtig, hè Juf?”

Maar Juf stemde ook ganzenbord.

Toen juist drong gelach en gepraat uit de gang tot haar door. De bezoekers gingen weg. Mijnheer en de Juffrouw lieten ze uit. Dat die menschen zoo vroolijk konden zijn. Juf begreep dat niet.

Daar ging, juist terwijl Noortje 't ganzenbord uitspreidde op tafel, de deur der kinderkamer open.

„Hoe gaat 't hier?” vroeg Meneer.

De vriendelijke oogen in zijn donker, regelmatig gezicht, richtte hij van de vrouw naast hem op de kinderen. „Onze Juf weet ze maar wat mooi bezig te houden,” prees hij haar tegen zijn verloofde.

Wat achterdochtig keek Juf Juffrouw Gonders aan. Een knappe dame toch, vond ze. Paste wel bij hem.... Beiden zoo slank.... 'n Net paar wel. Toch niet, zooals zij.... de moeder die dood was.... nooit te vervangen voor de kinderen.

Juf zei niet veel.

Nora, uiterlijk en innerlijk zoo geheel het kind van der gestorven moeder, die zij zich ook nog goed herinnerde, stond strak en stijf bij de tafel.

Mijnheer, als advocaat steeds diplomatisch, liet Wieske 't spel uitleggen, wat alle stijfheid aanstonds brak.

Wieske, lief aanvallig kind, vriendelijk en gemakkelijk in den omgang, zei aardige, geestige dingetjes en het ver-

loofde paar, staande hand in hand, lachte luid en vroolijk.

Meneer streelde Wies 't lieve, ronde gezichtje, geveild door haar tegenover zijn verloofde. Juf ondertusschen met kleine voorzichtige blikjes keek Juffrouw Gonders onderzoekend aan: 'n knap gezicht toch wel.... en zoo statig, maar wat 'n stijve boord om der hals.... en die donker-bruine oogen te vinnig.... net of niks aan der aandacht ontging. Mooi kostuum anders wel.... dat bruine met die witte kant. Centen genoeg zeker der moeder, die weduwe. Toch deed ze een goede partij, Meneer vast meer dan zij, wat stand betrof.... en zoo 'n goede practijk.... Of die bofte.

„'t Is te hopen, dat het de volgende week met de Paschen wat beter weer is, Juffrouw,” richtte Juffrouw Gonders zich op eens tot Juf.

Juf schrok op: „zegt u dat wel,” zei ze, even-blozend, zoo is er heelemaal niks an.

Ze bleven nu weer alleen en Nora oordeelde: „Niks geen aardig mensch.”

„Dat mag Nora niet zeggen,” verbood Juf plichtmatig. „En een nieuwe Mama, die hebben we heelemaal niet nodig,” smaalde het kind weer hoog. Onze Maatje is toch dood en nu hebben we Juf.

Wieske luisterde aandachtig. Ze begreep 't gesprek niet goed. Vier jaar jonger dan Noortje, maakte dat op dien leeftijd 'n groot verschil.

En ze was onbewust zoo graag goede vrienden met allen uit haar omgeving.

„Waarom is 't niet prettig een nieuwe Mama te krijgen?” vroeg ze. Ga jij dan weg?

Juf knikte, tranen in de oogen.

„Jij mag niet weggaan, jij moet blijven, drong Wieske lief.

„Ik wil Juf ook niet missen,” zei Nora beslist.

Die goede kinderen.... ze hielden veel van haar.... och, ze had ook alles gedaan om hun hartjes te winnen. Van 't eerste begin af, nu bijna 'n jaar geleden, toen ze zoo'n vreeselijk meelij met hen had gehad. Wat gaf 't nu, dat zij hen zoo aan haar had weten te hechten.... 't zou hun strijd met der stiefmoeder maar te moeilijker maken, vooral voor Nora.

Och, als ze dat had kunnen voorzien, 'n jaar geleden, dan zou ze nooit zijn weggegaan uit dien vorigen dienst.... wél 'n lastige dame, de oude Mevrouw Meulders.... en zoo